

hagelig Situation for Regeringen at komme i. Men selve Overvejelsen og Undersøgelsen af, om Udtalelserne er fremsatte med Føje eller ikke, forekommer mig ogsaa at ville være meget vanskelige og at maatte føre ind paa en Vurdering af de vedkommende Foranstaltninger i Forhold til de almindelige Neutralitetsregler, en Vurdering, som kan være meget vanskelig at gennemføre.

Jeg har ogsaa meget ondt ved, i alt Fald paa Forhaand, at se, at en Lov af denne Art skulde være nødvendig. Regeringen har jo nylig faaet en enstemmig Tilslutning fra Rigsdagen til Bestræbelserne for at hævde Danmarks Neutralitet paa den Maade, som her er nævnt, og det forekommer mig, at til den maa den kunne støtte sig. Hvis der i Udlandet skulde fremkomme et eller andet i Anledning af, hvad der var skrevet i et eller andet Blad herhjemme, synes jeg, man dertil kan sige: Naa, Herregud, alle Blade er ikke og kan ikke være ens eller tage Sagen paa samme Maade. Selv om der skulde være en 3--4, eller hvor mange Blade det nu er, herhjemme, som har sat sig fast i den Forestilling, at hvad Landet først og fremmest trænger til, er et nyt Ministerium, og selv om de hævder dette paa en efter min Opfattelse meget uklog og kortsynet Maade, er det mig, i alt Fald ud fra de hidtil foreliggende Oplysninger, meget vanskeligt at forstaa, at det i Udlandet skulde kunne fremkalde den Forestilling, at Politikernes, Rigsdagens enstemmige Tilslutning til den fulde Neutralitetspolitik afficerer deraf. Det er mig heller ikke bekendt, at man i andre neutrale Lande har set sig nødsaget til at gribe til den Slags Foranstaltninger. I vore Nabolande, Norge og Sverige, fører Pressen et undertiden ret kraftigt Sprog i Anledning af Foranstaltninger eller Undladelse af Foranstaltninger fra Regeringernes Side, uden at det er mig bekendt, at man der finder sig foranlediget til at foretage noget i den Anledning.

Jeg ser heller ikke rettere, end at det vilde være svækkende for Regeringens Anseelse og misvisende for den Opfattelse, man har af Pressens Udtalelser her i Landet, naar man paa Forhaand vidste, at det, at alt tilsyneladende er saa jævnt og dejligt, og at der ikke fremkommer noget imod Regeringens Udenrigspolitik eller dens handelspolitiske Foranstaltninger, intet betyder, idet det paa Forhaand er forbudt, at der siges noget derimod. Jeg synes, at det maa give fremmede en egen Forestil-

ling om, hvorledes Opfattelsen egentlig er her i Landet.

Men Regeringen mener jo altsaa, at det er en nødvendig Foranstaltning. Nødvendigheden er ikke begrundet i de Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, og det bebrejder jeg ikke Regeringen; jeg kan tænke mig, at de Oplysninger, som i saa Henseende vil være at give, hører mere hjemme i et Udvalg. Men indtil jeg gennem saadanne nærmere Oplysninger faar et Indtryk af, at Foranstaltningen virkelig er nødvendig, maa jeg forbeholde mit Partis og min egen Stilling til Sagen, ikke til dens videre Fremme, thi jeg ønsker den naturligvis fremmet og sendt i Udvalg, men i dette venter jeg altsaa at modtage saadanne Oplysninger, der muligvis kunde være bestemmende for os til at stemme, om ikke just for dette Lovforslag, saa et Lovforlag i den Retning. Jeg skal derfor, naar Tidspunktet dertil er inde, tillade mig at foreslaa, at Sagen henvises til et Udvalg, og afvente at tage mit Standpunkt til den endelige Afgørelse, indtil dette Udvalg har endt sit Arbejde.

Goos: Man kan vel nok i al Almindelighed tænke sig, at en Lov i den Retning, som Lovforslaget angiver, kan være en Nødvendighed af Hensyn til vort Lands og vor Stats udsatte Stilling under de nuværende Krigsforhold. Men vi har ikke her i Tinget Adgang til at tage endelig Stilling til Sagen uden at faa Oplysninger, som jo kun kan fremsættes i et Udvalg, angaaende de Forhold, der paa nærværende Tidspunkt gør eller skulde gøre en saadan Lov fornøden. Jeg er derfor enig i, at Sagen maa henvises til et Udvalg, der kunde modtage disse Oplysninger, og som dernæst, mener jeg, burde have den Opgave at forme Loven saaledes, at den ikke ramte videre, end dens Øjemed nødvendigt krævede, og endelig at tydeliggøre Lovforslaget paa Punkter, hvor det i hvert Tilfælde frembyder Vanskeligheder for Forstaaelsen, har en saadan Ubestemthed i Udtrykkene, at det for den almindelige Opfattelse, og særlig altsaa for Pressen, vil blive vanskeligt at se, hvad der er tilladt, og hvad der ikke er tilladt. Det skulde være den tredie Opgave, mener jeg, den endelige Opgave, før der kunde tilvejrbringendes det fornødne til at tage Stilling til Sagen, at man saa vidt muligt søgte at forme Reglerne, Bestemmelserne saaledes, at det vage, som det ærede Medlem, der nys talte, nu fremhævede, blev fjernet, saa vidt det er gørligt.